

[Poul Møller.]

den højtærede finansminister vil give mig fuldstændig ret i, at kommer vi dertil, at 2 pristalsportioner udløses, så styrter grundlaget for den nuværende politik, som jo er, at man skal have 1.200 mill. kr. i overskud; så falder forudsætningen for den politik, man har ført, bort, og så har man ikke de 1.200 mill. kr. i overskud. Så får vi nye omkostningsstigninger i hele samfundet. Derfor skulle man måske interessere sig lidt mere for dette problem end for troen på, at man kan holde pristallet nede ved at gøre varerne dyrere. Den tro har vi ikke. På samme måde med obligationerne. Der er ingen grund til at forvente, at de aktioner, der foretages ved disse lovforslag, skal kunne hjælpe vor økonomiske stilling op.

Se f. eks. på parfumeafgiften. I vinter, da vi forhandlede om parfumeafgiften, mente den højtærede finansminister ikke, den kunne tåle nogen forhøjelse; det ville i stedet for betyde tab af valuta derved, at folk købte varerne i udlandet. Da man så var i bekneb for skatter, mente man, at parfumevarerne kunne tåle en forhøjelse op til 40 pct.; da branchen gjorde sine synspunkter gældende, gik man ned til 37½ pct. Dette sidste skal jeg ikke have noget at indvende imod, men det forekommer mig, at man skulle tænke på, om ikke man sætter en grænsehandel i gang, som med hensyn til valutatab hurtigt vil opveje den ekstrairndtægt, man får ved skat på hygiejnemidler af forskellig karakter.

Hvad brugtbilsafgiften angår, har branchen fremført en meget lang række saglige indvendinger. Lovforslaget er nu ændret og er blevet til en skifting, idet vi nu skal have afgift på brugte biler, første gang de sælges, men ikke senere gange. Den højere retfærdighed heri er det vel vanskeligt at se, da det nu ikke kommer an på antal kørte kilometer, altså hvor meget vognene er brugt. Men lad det nu ligge. På et tidspunkt, hvor regeringen har foreslået indført en merværdiafgift, som vi skal forhandle i de kommende måneder, laver man nu en helt ny afgiftsform, en afgiftsform, der kræver ny administration, nye fortolkninger, nyt besvær for administrationen og ikke mindst nyt besvær for den branche, som man fra december måned har ramt på så mange forskellige måder,

som tilfældet har været. Det er klart, at får branchen den afgift oveni, skal den yderligere have vanskeligheder med at finde ud af denne afgifts administration, indtil merværdiafgiften træder i kraft. Jeg kan ikke indse, at det er så forfærdelig klogt at indføre denne afgift på dette tidspunkt, da man samtidig har merværdiafgiftsforslaget til behandling. Jeg vil gerne stille den højtærede finansminister det spørgsmål, om det ikke er hans agt at lade denne brugtbilsafgift falde bort, hvis merværdiafgiften bliver gennemført med den ikrafttrædelsesdato, 1. januar 1966, som regeringen har foreslået. Skal brugtbilsafgiften falde bort samtidig med værdiafgiftens indførelse, synes der at være meget lidt interesse i og meget lidt politik og økonomi i at gennemføre en ny afgiftsform for de måneder, der er tilbage — vi er jo nu kommet hen i slutningen af maj måned — inden merværdiafgiften skal træde i kraft.

Som jeg nævnte ved lovforslagenes første behandling, betragter vi ikke præmieobligationslånet som nogen fordel for vor økonomi, men som en belastning af vor økonomi. Det er os uforståeligt, at man ved udstedelse af nye obligationer mener at kunne dæmpe præsset på obligationsmarkedet. Det er svikmøllen, der går videre og videre i denne sag. Vi har for lave kurser på obligationsbørsen på grund af manglende balance mellem udbud og efterspørgsel; derfor må Nationalbanken købe obligationer for at støtte kurserne; men for at Nationalbanken kan få tilstrækkelige midler til at købe obligationer for at støtte kurserne, så udsteder staten for 100 mill. kr. obligationer, som vil sænke kurserne. Altså, man vil styrke kurserne, og for at styrke dem udsteder man obligationer, der vil sænke kurserne. Om man så ved hjælp af udsigten til at få gevinst på 400.000 kr. skulle få andre købere end normale obligationskøbere til dette præmieobligationslån, skal jeg lade være usagt.

Det et forkommer mig, at det hele efterhånden er ved at blive en svikmølle, og at dette synspunkt bliver kompletteret af de tanker, som den højtærede boligminister for nylig har fremsat om, at man skal bruge de høje renter, Nationalbanken får ved at købe obligationer billigt, til støtte for boligbyggeriet. Det vil altså sige, at